

VESNA PETROVIĆ

SZÉP SZAVAIT FINOM ARCÁT

*meggörbülve örökös famagad
ne dőljön folyamra
hirtelen ébredő szelíd szemre
támolygóra fecskeszárnyra
komplikált festményre éneklő vonalra
remegő pupillára kíváncsi vállra
mosolyra zongorára tekintetre
menekültre
meggörbült örökös fagesztusod
ne érje a szírom szélét
szép szavait finom arcát
elszunnyadt fájdalmát testét
omló hitét egész világát
ne érje ne ne*

VALAKI LEKÖPÖTT KÖZÉNK

*és tenyerünkben fogaskerekekkel
felcsavarodunk a köteleken
mert a sima kövezeten árkok bugdácsoznak
és langy meleg víz csordogál
a nagy katlanokban nagy húsdarabok
keverednek a vén csontokkal
énekeik a villámokat kergetik
fonnyadt vértelen karokat érzek
tenyeremben a rozsdás kapukilincssel
kifizetem reggeli tejcikémet
de előbb eltáncolni eltáncolni
életünk kigyótáncait
hogy reggelenként
a forró ágyneműk között
ébredhessünk
s hegyi beszédemmel megkövülten
az atomsírályt figyelem
nézzétek hogy röpül s hogy kacag
s az ágydeszkák között
összezavarodott szemmel
nagyon nevetős szájjal
valaki leköpött közénk*